

Мені однаково, чи буду... (скорочено)

Тарас Шевченко

Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні.
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині —
Однаковісінько мені.
В неволі виріс меж чужими,
І, неоплаканий своїми,
В неволі, плачучи, умру,
І все з собою заберу.
Малого сліду не покину
На нашій славній Україні,
На нашій — не своїй землі.
І не пом'яне батько з сином.
Не скаже синові: "Молись.
Молися, сину: за Вкраїну
Його замучили колись".
Мені однаково, чи буде
Той син молитися, чи ні...
Та не однаково мені.
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окраденую, збудять...
Ох, не однаково мені.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Більшу частину свого життя Т. Шевченко прожив у неволі, звик страждати. Але ніколи не мирився з думкою про те, що його рідний Край, Україна, знаходиться у рабстві. Усім серцем він прагнув допомогти — і караючи панів та царя гнівним сатиричним словом, і звертаючись до серця й розуму освіченої, заможної частини суспільства, і нагадуючи народові про його славне козацьке минуле. Вірш Мені однаково..." виражає найглибші патріотичні почуття поета, готового до самозречення заради щастя свого рідного народу, заради волі України.